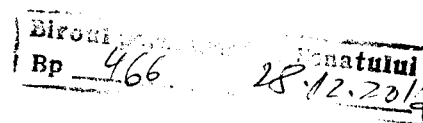

2419
19.12.2016

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea Ordonanței nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, inițiată de domnul deputat independent Daniel Oajdea (**Bp.466/2016**).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 32 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, astfel încât plângerea contravențională să fie depusă și la judecătoria în a cărei circumscripție domiciliază contravenientul, nu numai la judecătoria în a cărei rază a fost săvârșită contravenția, astfel cum e prevăzut în prezent.

Totodată, se propune ca soluția legislativă să se aplice și în cazul plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor reglementate de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

În *Expunerea de motive*, inițiatorul arată că, în prezent, competența de soluționare a plângerii contravenționale este a judecătoriei în a cărei rază a fost săvârșită contravenția, ceea ce este de natură să îngreuneze accesul liber la justiție, garantat prin art. 21 din Constituția României.

Se mai arată că, de cele mai multe ori, “*cei care primesc amenzile din trafic, nu sunt din localitatea respectivă*”, iar atunci când, din motive financiare sau de sănătate, cel care a formulat plângere contravențională nu se poate deplasa la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția, această împrejurare semnifică o restrângere a dreptului la apărare, garantat de Constituție.

II. Observații

1. *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare*, îi asigură contravenientului atât înainte, cât și ulterior dobândirii calității de petent, în cauzele care au ca obiect soluționarea unor plângeri contravenționale atât în faza de judecată în fața primei instanțe, cât și în faza de judecată a apelului, posibilitatea de a participa în proces de la distanță, fără a fi nevoit să consume timp și resurse financiare. În acest sens, exemplificăm următoarele aspecte:

- contravenientul are posibilitatea de a introduce cererea de chemare în judecată prin poștă, fax sau poștă electronică;

- potrivit art. 154 alin. (6) din *Legea nr. 134/2010 „Comunicarea citațiilor și a altor acte de procedură se poate face de grefa instanței și prin telefax, poștă electronică sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia, dacă partea a indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop(...)”*;

- în temeiul art. 223 alin. (3) coroborat cu art. 411 alin. (1) pct. 2 din *Legea nr. 134/2010*, petentul poate solicita judecarea cauzei în lipsă.

2. În ceea ce privește împrejurarea că, prin forma în vigoare a dispozițiilor legale supuse modificării, petentului îi este îngreunat accesul la justiție, învederăm că există o bogată jurisprudență a Curții Constituționale, prin care instanța de contencios constituțional a analizat și a respins ca neîntemeiate excepții de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1)

din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, care cuprindeau critici identice argumentelor prezentate de inițiator în *Expunerea de motive*, în ceea ce privește încălcarea liberului acces la justiție consacrat de art. 21 alin. (3) din *Constituție* și dreptul la apărare consacrat de art. 24 din *Constituție*.

Spre exemplu, prin *Decizia nr. 1029 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, cu referire la alte decizii anterioare, Curtea a reținut că: "a mai examinat constituționalitatea art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și a art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în raport cu aceleași texte din Legea fundamentală și față de critici similare.*

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Decizia nr. 1.128 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, și Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, statuând că acestea nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, prin Decizia nr. 464 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Curtea a statuat că art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngreuează accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. În plus, această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Considerentele care fundamentează jurisprudența menționată sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.”

În concluzie, stabilirea competenței de soluționare a plângerii contravenționale în favoarea judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția nu semnifică încălcarea liberului acces la justiție ori a dreptului la apărare al persoanei sancționate, prin descurajarea acestuia în demersul de sesizare a instanței.

3. Deși obiectul inițiativei legislative este de a reglementa o competență teritorială alternativă în materie, este evident că persoanele sancționate contravențional care domiciliază în circumscripția altei judecătoreii decât cea în care s-a săvârșit contravenția vor introduce plângerea contravențională la instanța locului de domiciliu.

Ca atare, este necesară prezentarea considerentelor care au stat la baza reglementării competenței de soluționare a plângerii contravenționale în favoarea judecătoriei în circumscripția căreia a fost săvârșită contravenția.

Reglementarea competenței teritoriale în favoarea judecătoriei în circumscripția căreia a fost săvârșită contravenția are menirea de a da expresie garanțiilor procesuale prin asigurarea unei mai bune și mai rapide administrări a probelor. Este util ca aceste cauze să se judece la locul săvârșirii faptei, pentru buna desfășurare a procesului, deoarece la locul săvârșirii contravenției pot fi culese și administrate mai ușor probele, fiind respectată, în acest fel, și cerința soluționării acestor cauze cu celeritate, cum statuează art. 35 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*: „*Plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor se soluționează cu precădere.*”

Mai mult, ținând seama de faptul că, potrivit art. 1 și 2 alin. (3) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, chiar consiliile locale pot reglementa și

sanționa contravenției, este firesc ca plângerile contravenționale care au ca obiect astfel de contravenții “*locale*” să fie soluționate de judecătoria în raza căreia s-a săvârșit contravenția.

De asemenea - raportat și la argumentele expuse de inițiator - stabilirea competenței de soluționare a plângerilor contravenționale în favoarea instanțelor de la locul săvârșirii contravenției are în vedere următoarele aspecte:

- procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția relativă de adevăr, iar proba contrarie revine contravenientului;
- soluționarea plângerii contravenționale nu implică, în mod obligatoriu, deplasarea contravenientului la sediul instanței, având în vedere că plângerea se poate transmite și prin poștă, iar judecata se poate realiza și în lipsa contravenientului, potrivit art. 223 din *Codul de procedură civilă*;
- martorii oculari sau asistenți domiciliază, de regulă, în zona săvârșirii contravenției; reglementarea propusă ar genera costuri suplimentare pentru aceștia în situația în care vor fi citați de către instanța de judecată și, în mod cert, un refuz din ce în ce mai sigur de a acorda sprijin organelor constatatore în cazurile prevăzute de lege;
- pentru formularea apărării, consilierul juridic al organului constatator poate considera necesară administrarea unor probe suplimentare, pentru identificarea unor detalii pe care numai agentul constatator le poate furniza (prin raport personal), aspect care, în situația schimbării competenței, ar genera formalități suplimentare și disfuncționalități în sarcina autorităților publice, în vederea obținerii acestora;
- pe cale de consecință costurile întregii proceduri se reflectă în cele din urmă în costurile suportate de toți contribuabilii, inclusiv de cei care nu sunt sancționați contravențional pentru încălcarea prevederilor legale;
- există contravenienți care nu au domiciliul ori reședința în România.

4. În ceea ce privește contravențiile rutiere, arătăm că în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002*: “*Plângerea suspendă executarea amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare de la data înregistrării acesteia până la data pronunțării hotărârii judecătorești.*”

Conform alin. (3) al aceluiași articol, *„Dovada înregistrării plângerii depuse la judecătorie în termenul prevăzut la alin. (1) se prezintă de contravenient la unitatea de poliție din care face parte agentul constatator, care va efectua mențiunile în evidențe și îi va restitui permisul de conducere”*, situație în care, deși nu este necesar să se deplaseze la judecătoria pe raza căreia a fost săvârșită fapta, este necesar oricum ca persoana sancționată să se deplaseze la sediul organului de poliție care a constatat-o.

Totodată, arătăm că, deși argumentele inițiatorului prezentate în *Expunerea de motive* privesc doar contravențiile rutiere, se poate observa că în ipoteza implementării soluției propuse, dispozițiile *Ordonanței Guvernului nr. 2/ 2001* ar avea aplicabilitate asupra tuturor categoriilor de contravenții și nu doar a celor la regimul circulației pe drumurile publice.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului